

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3193/2018
07.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., општина ..., чији је заједнички пуномоћник Небојша Анђелковић, адвокат из ..., ради накнаде штете и утврђења својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2367/2017 од 19.12.2017. године, у седници одржаној 07.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2367/2017 од 19.12.2017. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2367/2017 од 19.12.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2367/2017 од 19.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П 280/16 од 26.01.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за посечена шљивова стабла солидарно плате 17.920,00 динара са законском затезном каматом у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, почев од 26.01.2017. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је тужилац власник кп.бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ... и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп.бр. ..., а да део на коме је тужени ББ насипао камење и цреп на простору у мерама и границама (ближе одређеним овим ставом изреке) припада тужиочевој кп.бр. ..., па је наложено туженима да ово право признају тужиоцу, да

се уздржавају од чупања и оштећења шљивових стабала и да са наведеног простора уклоне камен и цреп. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2367/2017 од 19.12.2017. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог ББ и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и усвајајућем делу става другог изреке у односу на туженог ББ. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке у усвајајућем делу према туженој ВВ и у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди према туженој да је власник кп.бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ... и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп.бр. ..., а да део на коме је тужени ББ насипао камење и цреп на простору у мерама и границама (ближе одређеним овим ставом изреке) припада тужиочевој кп.бр. ..., те да се наложи туженој да ово право призна тужиоцу, да се уздржава од чупања и оштећења шљивових стабала и да са наведеног простора уклони камен и цреп, па је обавезан тужилац да туженој ВВ накнади трошкове парничног поступка од 153.370,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одлучено је да тужилац и тужени ББ носе своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у ставу другом изреке у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. у вези члана 355. став 4. ЗПП, на коју се ревизијом указује. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, с обзиром да се правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и отац туженог – ГГ су пред Општинским судом у Владичином Хану закључили судско поравнање 08.12.1975. године у предмету П 608/75, којим је тужилац признао правном претходнику туженог право службености сезонског колског пута преко његове парцеле. У листу непокретности бр... КО ... тужилац је уписан као власник кп.бр. ... са уделом од 1/1. Из налаза вештака геодетске струке ДД утврђено је да су на парцели тужиоца поткресана шљивова стабла и да су два уклоњена, да део шљивовог стабла које се налази непосредно уз тремеђу парцела туженог кп.бр. ... и ... и парцеле тужиоца кп.бр. ... прелази међну линију за око 2 цм у парцелу туженог

кп.бр. Из налаза вештака геодетске струке ЂЂ утврђено је да су на кп.бр. ... као сувласници уписани ЕЕ (брат туженог) и гужени ББ са уделима од по $\frac{1}{2}$, док су на кп.бр. ... као сувласници уписани ЕЕ са уделом од $\frac{2}{3}$ и гужени ББ са уделом од $\frac{1}{3}$. Ишчупана стабла шљива припадала су кп.бр. ... и налазила су се на малој удаљености од међне линије са кп.бр. Међна линија између кп.бр. ... и кп.бр. ... није ограђена. У налазу је констатовано да су гране, које су одсечене, биле окренуте према парцели туженог, док су се стабла налазила на парцели тужиоца, да је једно стабло било удаљено 1,51 м од породичне стамбене зграде тужених, док је друго стабло било удаљено од породичне стамбене зграде тужених 1,09 м, а од међне линије 0,50 м. Из налаза вештака пољопривредне струке утврђена је висина штете због посечених шљивових стабала од 17.920,00 динара. Тужени користе службеност пролаза, а пут пролази између спорних стабала која су поткресана и почупана.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за посечена шљивова стабла солидарно плате 17.920,00 динара са припадајућом каматом, док је усвојио тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је власник кп.бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ... и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп.бр. ..., те да део на коме је тужени ББ насипао камење и цреп припада тужиочевој кп.бр. ... и наложено туженима да ово право признају тужиоцу, да се уздржавају од чупања и оштећења шљивових стабала и да са наведеног простора уклоне камен и цреп.

Међутим, другостепени суд налази да тужена ВВ није пасивно легитимисана у овој правној ствари, због чега је побијаном одлуком првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен у односу на тужену ВВ, а тужилац обавезан да туженој накнади трошкове поступка, док је у преосталом делу првостепена пресуда потврђена.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Наиме, на спорни правни однос примењују се правна правила суседског права. Суседско право је законско овлашћење власника једне непокретности да се користи суседном непокретношћу, или да захтева од њеног власника неко чињење или уздржавање од нечега што би он као власник по закону смео да чини. Из овакве садржине суседског права произилази да је оно један од начина ограничавања својине на непокретности који не негира то право, већ га модификује у правцу стварања подношљивих услова за заједнички живот суседа на одређеном простору. Суседско право обавезује власника суседне непокретности да у вршењу права својине не води рачуна само о свом интересу, већ да своје право својине врши на начин који одговара и његовом суседу. Ради се о својеврсном ограничењу својине коју намеће и обликује живот зависно од ситуације и месних обичаја. Суседски односи су уређени делом позитивним прописима, али већим делом правним правилима и правилима обичајног права.

Предмет тужбеног захтева је да се утврди да је тужилац власник кп.бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ... и да два ишчупана и два делимично посечена стабла припадају парцели тужиоца кп.бр. ... , а да део на коме је тужени ББ насипао камење и цреп припада тужиочевој кп.бр. У конкретном случају из налаза вештака геодетске струке утврђено је да су одсечене гране биле окренуте према парцели туженог, док су се стабла налазила на тужиочевој кп.бр. ..., као и да део шљивовог стабла које се налази непосредно уз тремеђу парцела туженог кп.бр. ... и кп.бр. ... и парцеле тужиоца кп.бр. ... прелази међну линију за око 2 цм у парцелу туженог кп.бр. Сагласно наведеном тужена ВВ није пасивно легитимисана за учешће у овом спору. Наиме, сходно правилима суседског права (параграф 282. Српског грађанског законика) која се примењују по основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације, од 25.10.1946. године, власник парцеле над коју су се надвиле гране стабала са суседне парцеле може позвати власника да их уклони, па ако овај то не учини у разумном року који му је оставио власник парцеле, уколико му гране сметају овлашћен је да их сам посече и задржи за себе. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда правилна је одлука другостепеног суда да тужена ВВ будући да није власник, нити сувласник катастарских парцела ... и ..., нити је у поседу истих, не може бити обавезана на чинидбу каква се овде захтева – да се уздржава од чупања и оштећења шљивових стабала и да са дела тужиочеве парцеле уклони камен и цреп. Наиме, свако право кореспондира са обавезом, па се у конкретном случају не може говорити о пасивној легитимисаности тужене ВВ која није власник нити сувласник предметних катастарских парцела и исте не користи, већ су сувласници тужени и његов брат, па се сходно томе не може сматрати суседом у контексту права и обавеза из суседских права. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда правилно другостепени суд применио материјално право када је закључио да тужена није пасивно легитимисана за учешће у овом спору.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета на основу члана 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

По оцени Врховног касационог суда нема законских услова за одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке другостепене пресуде, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Наиме, применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом у ставу првом изреке одлучено је накнади штете, као и утврђењу својине и чинидбе у односу на туженог ББ. Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да

постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђивања својине и чинидбе, те накнаде штете за посечена шљивова стабла и гране, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим и одлучено као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи како на новчано тако и на неновчано потраживање, те да у тужби означена вредност предмета спора од 40.000,00 динара, као и вредност предмета спора побијаног дела (17.920,00 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић